

[Ninn-Hansen.]

større ligestilling opnås, må derfor forekomme nødvendig.

Der er endnu flere mangler ved den nuværende konkurslov, der kan begrunde en snarlig revision, og hele den udvikling, der er sket i kreditgivningen, gør den yderligere påkrævet. Jeg håber derfor hos den højtærede justitsminister at finde forståelse for mit ønske om, at det høje ting snart må få forelagt et lovforslag, der er i overensstemmelse med de almindelige kreditørers interesser.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt jeg agter at fremsætte forslag til revision af konkursloven, skal jeg fremsætte følgende oplysninger om det arbejde, der hidtil er gjort med henblik på en eventuel revision af loven.

I 1930 blev der, som også det ærede medlem nævnte, ved kongelig resolution nedsat en kommission med det hverv at overveje spørgsmålene om revision af de gældende regler om konkurs og akkord og om indførelse af lovregler angående likvidation. Kommissionen afgav sin betænkning i juni 1941; betænkningen indeholdt et udkast til lov om gældsordning.

Uden at ville gå i enkeltheder vil jeg blot påpege, at den vigtigste forskel mellem kommissionens forslag og konkurslovens bestemmelser er, at forslaget giver regler om et såkaldt gældsordningsstadium, der skal være et obligatorisk første led i behandlingen af enhver insolvent skyldners bo. Formålet med dette gældsordningsstadium er at opnå en ordening med kreditorerne, således at konkurs i videst muligt omfang kan undgås.

Denne betænkning fra konkurslovskommissionen har ikke ført til fremsættelse af noget lovforslag, i første omgang fordi betænkningen blev afgivet under krigen, da man af let forståelige årsager lod alle store lovgivningsarbejder ligge. Heller ikke da krigen var afsluttet, blev lovforslaget imidlertid fremsat; årsagen hertil må søges dels i det forhold, at konjunkturerne da var så relativt gode, at der ikke var noget aktuelt behov for at beskæftige sig med konkursproblemerne, dels i, at det vel nok måtte

stå som usikkert, om de betragtninger, der var nedfældet i kommissionens betænkning med henblik på de da gældende forhold i forretningslivet, fortsat havde gyldighed.

Hertil kommer, hvad der er vigtigt, at spørgsmålet om den materielle konkursret allerede i 1946 blev sat på programmet for det nordiske lovsamarbejde. Hidtil har dette emne ganske vist måttet vige for mere presserende opgaver, men det blev påny fremdraget på det nordiske justitsministermøde i Stockholm i december i fjor, hvor det bl. a. kom frem, at navnlig nordmændene er interesserede i en nordisk behandling af dette spørgsmål.

På baggrund heraf ville jeg anse det for urigtigt, hvis vi nu fra dansk side gik til en isoleret løsning af problemerne omkring konkurs. Man må jo ikke glemme, at det stærke økonomiske samkvem mellem de nordiske lande — et samkvem, der har vist en udpræget stigende tendens i de senere år — gør en fælles løsning af problemerne naturlig og i et vist omfang praktisk nødvendig. Jeg skal herved henlede opmærksomheden på, at der så tidligt som i 1934 mellem de nordiske lande blev afsluttet en konvention om konkurs, hvorefter konkurs, erklæret i eet nordisk land, også har virkning for formue, som fallenten måtte have i et andet nordisk land. Allerede denne omstændighed forekommer mig på ganske afgørende måde at pege på nødvendigheden af et nordisk samarbejde om disse problemer. Vi er imidlertid i justitsministeriet opmærksom på sagen og vil gå positivt ind for et nordisk samarbejde om løsningen af konkursspørgsmålene.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om køb på afbetaling.

Valgt blev: *Poul Hansen (Grenaa), Brodt-hagen, Jens Hansen, Hjortnæs, Viola Nør-løv, Lars M. Olsen, Axel Ivan Pedersen, Edel Saunte, Anker Lau, Henry Hansen, Lorentzen, Paabøl, Helga Pedersen, Kristen Amby, Foss, Erna Sørensen og Else Zeuthen.*